

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Zábřehu 17.listopadu 2013

Lk 21,5-19

Milé sestry, milí bratři, člověk je vždy trochu v napětí, když se jedná o budoucnost. Zejména, když ta budoucnost slibuje něco zajímavého neobvyklého či dokonce nepředstavitelného. Tak jako v případě dnešního textu. Je jen těžko představitelné, že taková stavba jako Jeruzalémský chrám by měla být zbořena. I když se to už jednou stalo. Když město dobyli před pěti sty lety Babyloňané, tak také všechno zničili, nenechali kámen na kameni. Jenže to bylo dávno, byl to Boží trest za hříchy lidu. Nyní ale není čas trestu. Přichází čas milosti. Proč by tedy měl být chrám zničen?

Ono nejde jen o chrám. Jde o celý přicházející čas, období nepokoje. I to je poněkud zarážející, nedává to příliš smysl. Proč mají přicházet války, proč mají být rozbroje mezi lidmi? Vždyť do světa přichází Kristovo evangelium, vyhlášení času milosti. Mnohá očekávání jdou spíše směrem ku pokoji. Nastane čas nápravy mnohých křivd, návratu Božího řádu na zemi. A to jsou věci, které v sobě nemají nic zlého. Spíše naopak, jsou znakem vítězství toho, kdo je dobro samo. Proč tedy Ježíš mluví o takových divných věcech? Proč říká slova, která nahánějí až strach? Má to pro nás nějaký smysl?

Když se mluví o Božím díle spásy, zapomeneme snadno na jeden důležitý prvek. Člověk není loutka. O slovech evangelia přemýšlí a rozhoduje se, jestli na ně uslyší. Ježíšovou obětí na kříži se otevřela brána věčného života. Můžeme do ní vstoupit, avšak je na každém jedinci, zda se tak rozhodne. Proto svět nečekají jen dobré časy. Změna smýšlení každého člověka není jednoduchá. Slovo evangelia tak nevyvolává jen nadšení, ale také určitý odpor. A z toho plynou ony pohromy, které na svět začnou přicházet. Ve světě je stále přítomna vláda toho zlého, který se brání, nehodlá se jen tak pustit své moci, kterou zatím má. Nepustí jen tak lidské myšlení, aby bylo svobodné a mohlo prokouknout, že sebezahleděnost a sobectví jej vedou do jisté záhuby. Proto Ježíš mluví o věcech, které se neposlouchají dobře, ale jsou skutečností. Přijdou falešní mesiášové, války, nepokoje. Padne chrám, stejně jako padne sám Boží Syn. Vždyť ti, co nyní poslouchají Ježíšova slova, netuší, že zničení Hospodinova chrámu bude předcházet zabití jeho Syna. I to je věc nepředstavitelná a způsobí šok mezi jeho učedníky.

Doby, která nastává Ježíšovým odchodem k Otci tedy nebude jednoduchá. Ježíš na ni své učedníky chystá zejména tím, že se mají mít na pozoru. Přijde mnoho věcí, které je mají svést z cesty, zmást, aby se zřekli důvěry Bohu a hodili za hlavu dílo jeho milosti. Tou první věcí se stane příchod falešného mesiáše. Úplně se totiž nabízí, aby v době očekávání přišel někdo, kdo řekne, že už je to konečně tady, už není potřeba déle čekat. Je lákavé a svým způsobem jednoduché dát na poptávku po spasiteli svou nabídku. I když si to moc mnozí nepřiznají, každá lidská bytost čeká na svého spasitele, na někoho, kdo naplní touhu po pokoji, záchraně, po ukončení zmatků, které člověka a jeho život zasahují. Ostatně sami toho můžeme být dost často svědky. Lidé jdou rádi jako ovce za tím, kdo jim nabídne klidný a pohodlný život, kdo jim nabídne jednoduché řešení složitosti dnešního života. V životě víry je to pak podobné. Církev se často ocitá v situaci, která není rozhodně snadná. A tak se otevírá prostor nabídnout něco snadného, jednoduchého, co udrží alespoň zdání klidu a pokoje. Takto nějak potom přicházejí různé zkratky na cestě do Božího království. Nicméně jít zkratkou není v tomto případě rozumné řešení. Vždy je totiž vykoupeno jedním malým detailem. Člověk musí omezit svou důvěru Bohu. Zasáhne to jeho věrnost. A pokud přestane věřit, začne se ztrácet z cesty života.

Posílení touhy po mesiáši a tím posílení pravděpodobnosti, že se ujme nějaký ten falešný mesiáš, umocňují i války a boje, které se naskytou, vlastně i úplný rozklad společnosti. Je to taková ta krásná situace, kdy si mnoho lidí říká, kde že je nyní Bůh se svou láskou, se svou mocí? Jak je lákavé, aby se objevil někdo kdo to vyřeší, kdo ukáže tu moc a zavře ústa všem, kdo mají nějaké námitky. A tak se nám mezi nevěřícími ukazují ti, kdo nabízejí jiného boha, jiný předmět úcty. A mezi křesťany pak ti, kteří začínají být radikální a už se těší, jak ty zástupy bezvěrců naháží do pekelného kotle. Nicméně nic takového není v Božím plánu. Proto vybízí Ježíš učedníky, aby se nelekali, nebáli těchto hrůz. Jsou nutné. Bez nich nelze dojít konečného pokoje, protože ten, který je vyvolává, se jen tak nevzdá své moci. Navíc je v těch hrůzách možné, aby si člověk uvědomil, že cesta k životu není opravdu snadná. Je na ní potřeba mnoho snést a překonat. Ostatně máme přeci také zapřít i sami sebe. To znamená i svůj strach, své obavy z toho, co se kolem děje. Popisem různých hrůz to totiž nekončí. Ježíš dodává, že před tím vším vztáhnou ruce na učedníky a budou je vydávat soudům, do vězení a tak podobně. To je velice zvláštní slovo. Před tím vším vás budou pronásledovat. Jakoby svět ztrácel řád právě ve chvíli, kdy se postaví proti učedníkům. Nebo ještě jinými slovy, všechno ty hrůzy, které přijdou jsou důsledkem postoje lidského srdce, tedy takového postoje, který odmítá zvěst Boží lásky. To je dobré si uvědomit. Zlo tu není uvedeno jako Boží dílo, ale jako důsledek lidského rozhodnutí. Proto se nemusejí učedníci ničeho lekat. Svět se ani v takové chvíli neztrácí z Božích rukou a z jeho péče.

Je až s podivem, jak jednoduše se někdy nechá člověk od Krista odvrátit, jak jednoduše se nechá zavést na scestí a přestane důvěřovat Bohu. Všechny ty hrůzy popisované Ježíšem mají dnes poněkud jinou tvář. Pronásledování, jisté nepokoje či boje, jsou zde stále, i když neřinčí zbraně nebo řetězy ve věznicích. Proto Ježíšova slova o pozornosti a vytrvalosti musíme chovat

ve své mysli. Není žádným tajemstvím, že docela dnes zápasíme o svou existenci, nevidíme zrovna jasně svou budoucnost. Jsou tak aktuální otázky toho, co bude, co máme dělat. A právě v takové chvíli se nabízí, abychom začali vymýšlet různá řešení, která nám zajistí pokoj, sympatie. Jenže ono to při takovém vymýšlení také může skončit dost špatně. Zejména tehdy, když zapomeneme, co je vlastně naším úkolem. Ježíš zde zmínil, že když se dostanou učedníci před vládcy, nemají si chystat žádnou obhajobu. Bůh sám totiž jim dá svá slova, svou moudrost, před kterou nebudou moci žádní protivníci obstát. To je velice důležité. Veškerá naše obhajoba, kterou bychom dokázali vymyslet, by nakonec vedla jen k jednomu cíli – zachránit si svůj život, či alespoň svou čest. Ovšem slovo vložené Hospodinem, to má jiný smysl a vede k jinému výsledku. Vede ke svědectví o moci evangelia. Proto je dobré zůstat Bohu stále věrný, nechat jeho mluvit. Není potřeba sbírat body do žebříčku popularity tohoto světa. Je-li církev až moc populární, je to na pováženou. Jednak může zpychnout, ale jednak se může stát, že nekoná své poslání. Církev, které svět tleská za její postoje, musí říkat to, co svět chce slyšet. Jenže ona nemá říkat to, co všichni chtějí slyšet. Má říkat, co potřebují slyšet. A to není zrovna moc populární. Představte si, že by synodní rada vydala prohlášení, které říká: „Milí Češi, jste sobečtí, zlí a měli byste se nad sebou zamyslet“. Asi by to moc potlesku nesklidilo, toto se totiž moc dobře neposlouchá. Jenže právě taková slova vedou k nápravě. Člověk je v moci toho zlého. A ten chce, abychom nebyli moc slyšet. Ještě náhodou lidé uslyší, že jsou hříšní, budou konat pokání a Bůh je spasí. To nemůže dopustit. Lepší je hříšníka ukolébat tím, že jeho hřích vlastně žádný hřích není. On bude spokojen a my nakonec taky, protože třeba utrousí nějaký ten dárek, který nám zase pomůže k pár dnům pokoje. Jak se říká, lepší přeci vrabec v hrsti, než holub na střeše.

Slova o tom, co jednou bude se neposlouchají moc dobře. Mají však i své zaslíbení. Ježíš všem učedníkům říká, že sice budou trpět, bude je svírat hromada zpráv o zkaženém a válčícím světě, bude je trápit pomlouvání a odmítání ze strany mnoha blízkých, avšak nic se jim nestane. Ani vlas z jejich hlavy se neztratí. A svou vytrvalostí získají život. To jsou úžasná slova. Pokud zůstaneme věrni, nemusíme se bát ani uprostřed rozbouřeného moře. Situace nebude v dohledné době příliš klidná, ještě jsme stále v tomto světě, kde Bůh přichází, aby se teprve stal vítězem. Avšak dává nám své zaslíbení. Kdo jsou jeho, kdo mu patří a nechají se jím vést, těmi nemůže bouřící svět otřást. Jejich pokoj je opřen o Boha a ten je stálý, nepohnutelný, je naše skála. A tak nás tato slova mohou potěšovat. Možná padne naše dílo, které považujeme za nezničitelné. Možná budeme vypadat jako blázni nebo fanatici. Pokud ale zůstaneme Bohu věrni, dá nám své slovo, svou moudrost, která pomůže tomuto světu, aby otevřel oči a poznal, jak úžasné je Boží dílo, ke kterému se může každý přidat.

Pane Ježíši, je mnoho věcí, které nás vyvádějí z míry, vedou do nejistoty a my nevíme, co si s nimi počít. Lehce bychom se chytli každého stébla, byť by to bylo stéblo plané naděje. Ty však přinášíš pravý pokoj, u tebe smíme být v bezpečí. Prosíme, pomoz nám se v tomto světě neztratit, ale zůstat stále tvým světlem, tvým hlasem naděje.

Neděle 17.listopadu 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pátek, 22 Listopad 2013 15:54 -

Amen.